

За да излѣмъ душевнитѣ си страдания единъ другиму по свободно, и да се посѣтваме върху една мисль, която ми дойде, ний съ поручикъ Маркова се оттеглихме въ едно уединено мѣсто — дълбокия долъ, който се впуска отъ лѣвия брѣгъ на Струма, право срѣщу бившата крѣпость „Кракра“ и сѣднѣхме незабѣлѣзани отъ никого. Извадихъ джебния си воененъ календаръ за 1886 г. и написахъ съ карандашъ дословно следущето, което и сега стои въ дневника:

ВАШЕ ВИСОЧЕСТВО,

Усмѣляваме се да поднесемъ прѣдъ стѣпикитѣ на Ваше Височество, слѣдущето скръбно извѣстие, което имаме нещастieto да знаемъ: нѣкои злобни и, за съжаление, високостоящи лица се готвятъ да посегнатъ върху священната и неприкосновена особа на Ваше Височество и да Ви свалѣтъ отъ прѣстоло. За изпълнение на пжкленния си планъ, искатъ да употрѣбятъ 2-й п. Струмскій полкъ.

Двама върноподанни и прѣданни Вамъ офицери:

Капитанъ

Поручикъ“

5/VIII 86 г., Перникъ.

Съдържанието се удобри отъ Маркова и азъ прѣдложихъ да го подпишемъ.

— „Лазаре, — възрази поручикъ Марковъ, — туй не трѣбва да го правимъ, защото смирѣна му ще се прѣтѣлкува тѣй, като че се хвалимъ съ върноста си, клѣветаяки другитѣ. Достатъчно е и безъ подписи да се връчи това писмо на Н. В., за да вземе своеврѣменно мѣрки за заглавяването Си; всичко ще бѣде унищожено и